

Vinko Košak / Na pragu bodočnosti

srce bi se ustavilo, vlak pa hiti —
težko mu, ki ob tej uri samuje.

Srce bi se ustavilo in potopilo
v tiho molčanje tèmniñ dolin,
ustavilo bi se in bi se skrilo
pred grozo, ki jo izvablja spomin,
še dekle v koči bi ugasilo
luč pred tem strahom neznaniñ daljin.

Korak, ki odmeva

Korak, ki odmeva v to noč temná,
najsi je poln veselja, on ne zveni;
v duši je tiho in temná —
kam bi hotele te plahe oči?

Ali boje se strmeti naprej
kakor boji se stopinja odmevati v noč,
ker mi srce ni več Prometej,
Bogu uporen, svet podirajoč? ...

Čudni so, čudni hrami srca,
ko rad bi zaprl jih pred svetom,
odmrl drhtenjem, trepetom,
ustvaril rad novo obliko sveta —
takrat omahne ti bolna perot,
in ti se skloniš in padeš na pot ...

Vinko Košak / Na pragu bodočnosti

Zaprli smo svoje misli in čuvstva	Odprimo vrata, okna na stežaj,
v katedrale samote,	zrušimo oltarje samotniñ jazov.
jim s kadili samoljubja kadili,	Zunaj je solnce, pomlad,
v temi jih vzgojili	zelená pokrajina,
v mistične rože —	divjiñ slapov šumenje,
v njih malike molili.	nad njimi jasno nebo.

Bratje,
naj roka objame rokó,
naj misli in srca naša pojo
novo pesem,
v en glas ubrano,
naša, nas vseh bo zemlja,
nad njo jasno nebo.